

*Пінгвіни для мене нині — єдина втіха...
Як не радіти, коли бачиш пінгвіна?!*

Джон Раскін

1

Вероніка

*Маєток Баллахайс у графстві Айршир,
Шотландія,
травень 2012 р.*

Я наказала Айлін повикидати всі дзеркала. Колись я любила в них дивитися, тепер вони мене дратують. Дзеркала надто правдиві. Жінці стільки правди не витримати.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

купою зелені. Можна навіть репродукцію Констебла. Дуже гармонійно буде з темно-зеленими оксамитовими шторами. Якийсь спокійний краєвид, щоб зелені пагорби, озеро й нікого з людей. Без людей буде найкраще.

— Готово, місис Мак-Кріді. Здається, всі винесла.

А от добре в Айлін те, що вона не намагається кликати мене на ім'я. Молодь нині не вживає всіх отих «містер», «місис», «міс», і це, скажу я вам, відображає невтішний стан нинішнього суспільства.

Перші пів року, коли Айлін почала в мене працювати, я зверталася до неї лише «місис Томпсон». І перейшла на «Айлін» тільки тому, що вона вже мало не навколішки мене благала: «Звітть мене Айлін, місис Мак-Кріді. Я буду дуже, дуже вдячна, якщо ви зватимете мене Айлін».

«Гаразд, коли так, — відказала я. — А ви тоді продовжуйте звати мене місис Мак-Кріді. Я буду дуже, дуже вдячна, якщо ви зватимете мене саме так».

Ну от, тепер, коли мене не передражнює з кожного кутка бридкий привид Вероніки Мак-Кріді, будинок видається набагато затишнішим.

Айлін стає руки в боки:

— То я тоді заберу їх усі? Запхну в задню кімнату, ага? Там ще є місце.

Задня кімната — маленька, темна й холодна. Для життя вона не годиться. Павуки впевнені, що вона їхня. Практична Айлін додумалася виносити туди всі речі, яких я наказую позбутися. То така, що ніколи нічого не викине. «Потім буде як знахідка!»

Вона починає тягати дзеркала через кухню. Втримуюся від бажання зачинити за нею двері, бо це тільки завдасть клопоту: вона ж ходитиме туди-сюди. Нічого, все винесе — і зачинимо.

За п'ять хвилин Айлін повертається.

— Вибачайте, що турбую, місис Мак-Кріді, але мені доведеться оце прибрати, щоб дзеркала влізли. Ви знаєте, що це й що там? Вам воно треба? Можна сказати Дугові, щоб заніс на смітник, як вибереться.

Айлін ставить на кухонний стіл стару дерев'яну скриньку й витріщається на іржавий замок.

Ігнорую запитання й цікавлюся натомість:

— Що за Дуг?

— Ну як? Дуг. Чоловік мій.

Я й забула, що вона заміжня. Не мала честі бути представленою цьому бідоласі.

— Не впевнена, що мені потрібні будуть його послуги з викидання моїх речей на смітник. Хай поки постоїть на столі.

Вона проводить пальцем, і на вкритій пилом кришці з'являється чітка чиста доріжка. Обличчя Айлін набуває виразу номер два: зацікавлення. Вона нахилиється до мене, ніби хоче щось по секрету сказати. Я подаюся назад, бо ділитися секретами не збираюся.

— Я намагалася відчинити замок, щоб подивитися, чи нема там чого цінного. А він не піддається. Треба знати код.

— Авжеж, Айлін.

Вона вирішила, ніби для мене вміст скриньки така сама загадка, як і для неї. Аж пересмикує від думки,

що Айлін може залізти всередину. Саме всюдисуща людська цікавість і змусила мене свого часу замкнути цю скриньку. Якщо я колись комусь і дозволю відкрити її, то тільки самій собі.

І не треба думати, що там якийсь компромат. Звісно ні. Ну майже ні... Але чого я точно не хочу, то це поринати у спомини. У цій скриньці те, про що мені успішно вдавалося не думати кілька десятків років. Нині від одного погляду на неї в мене легкий трем у колінах. Спішно сідаю.

— Айлін, будь така ласкава, загрій чайник.

Годинник б'є сьому. Айлін уже пішла, я сама в домі. Вважається, що для людей мого віку самотність — найбільша проблема. А я нею насолоджуюся. Спілкуватися з людьми час від часу потрібно, щоб геть не здичавити, але це дуже втомлює.

Я сиджу в класичному кріслі королеви Анни біля каміна в моїй улюбленій залі — меншій і затишнішій з двох. Камін — не той, де дрова і справжній вогонь. Це просто електрична штукенція з імітацією полум'я. Довелося змиритися, як і з багатьма іншими речами. Врешті, з основним завданням він справляється — гріє. В Айрширі холодно навіть улітку.

Вмикаю телевизор. На екрані якась худюща дівчиця махає руками на всі боки й завиває, що вона титанова. Спішно перемикаю канали. Телевікторина, детектив, реклама кошачого корму. Вертаюся на канал, з якого почала. Дівчиця досі репетує: «Я титааанова!» Не титанова, а дурна, вересклива й розпещена. Скажіть їй хто-небудь правду. Полегшено зітхаю, коли вона врешті замовкає. Настав час передачі «Подбаймо

про Землю» — це єдина передача на тижні, яку можна дивитися і не плюватися. Решту часу займає секс, реклама, знаменитості шоу-бізнесу намагаються вгадати слово, знаменитості намагаються спекти пиріг, знаменитості змагаються на безлюдному острові, знаменитості бігають по джунглях, знаменитості беруть інтерв'ю в інших знаменитостей... Далі все це повторює ціла купа незнаменитостей, які щосили пнуться, аби стати знаменитостями (заразом виставляючи себе повними ідіотами). «Подбаймо про Землю» хоч дає передихнути від усього цього і щоразу демонструє, наскільки тварини розумніші за людей.

Але виявляється, що всі цьогорічні серії «Подбаймо про Землю» вже показали — тепер треба чекати наступного сезону. От біда! Натомість починається передача «Непроста доля пінгвінів». Веде її Роберт Седдлбоу, і це дає іскру надії. Це чи не єдина людина на Землі, яка стала знаменитістю заслужено, а не за витребеньки. Як так сталося — загадка. Він, на відміну від решти, робить важливу справу. Уже кілька десятиліть їздить по цілому світу, викриваючи екологічні проблеми та закликаючи до їх розв'язання. Він один із небагатьох, ким я, можна сказати, навіть дещо захоплююся.

Цього вечора закутаного по самі вуха Роберта Седдлбоу транслюють до моєї зали прямісінько зі снігової пустелі. Перед ним метушиться в повітрі рій сніжинок. За ним видніються темні силуети. Камера наближається, і тепер видно, що це пінгвіни — досить велика зграя. Одні сплять на череві, другі вештаються

довкола групами чи поодиноці, треті гріються, при-тулившись одне до одного.

Містер Седдлбоу повідомляє мені, що всього на світі є вісімнадцять видів пінгвінів (дев'ятнадцять, якщо вважати білокрилих пінгвінів окремим видом), і багатьом із них загрожує вимирання. За час зйомок він сповнився великою повагою до цих птахів — до всієї родини пінгвінових, до кожного виду й до кожного окремого пінгвіна. І щиро ними захоплюється. Вони живуть у найважчих на цій планеті умовах і щодня борються за свої маленькі життя з такими мужністю й оптимізмом, які більшості людей навіть не снилися.

— Якщо бодай один із цих видів зникне — це буде величезною втратою для всієї планети! — проголошує Роберт Седдлбоу, зазираючи ясно-блакитними очима мені просто в душу.

— Величезною втратою! — погоджуюся з ним.

Якщо Роберту Седдлбоу такі важливі пінгвіни, то й мені вони важливі!

Ведучий тим часом обіцяє, що буде щотижня вибирати іншого пінгвіна й показувати нам на його прикладі, чому цей вид такий унікальний. Цього тижня передача буде про імператорських пінгвінів.

Я зачаровано дивлюся на екран. Щороку імператорські пінгвіни долають 115 кілометрів крижаною пустелею, щоб дістатися до місця гніздування. Оцими коротенькими лапками, уявляєте? Вони перевалюються з лапи на лапу й човгають, як Айлін, із дивовижною незграбністю. Незграбні, неповороткі, мішкуваті, але просто неймовірно наполегливі.

Щойно передача завершилася, я рвучко підводжуся з крісла.

Варто сказати, що мені це вдається легше, ніж більшості моїх ровесників. Я ще живчик. Звісно, тіло поступово здає, з цим нічого не вдієш. Колись я була просто невтомна, а нині й рухатися важче, і зусиль для найпростіших дій треба більше. А далі буде тільки гірше, пора звикати. Та все ж я нині почуваюся навдивовижу добре. Айлін, яка в нас майстер компліментів, часто приказує, що я міцна, як старий черевик. Щоразу, коли це чую, так і хочеться відповісти: «От ним би тобі під зад, голубонько». Але стримуюся. Ніколи не варто опускатися до грубощів.

Уже восьма п'ятнадцять. Іду на кухню. О цій порі я зазвичай випиваю чашечку міцного дарджилінгу з карамельною вафелькою. Погляд падає на дерев'яну скриньку, що, досі замкнена, стоїть на столі. Можна було б швиденько прокрутити комбінацію на замку й зазирнути всередину. Чомусь дуже хочеться, хоча це чистий садизм. Але ні, робити дурниць не будемо. Це як відкрити скриньку Пандори й випустити звідти мільйон демонів. Скриньку треба занести павукам назад і більше про неї не згадувати.